

[Helge von Rosen.]

stem får en adgang til at begrænse det skatte-
tetab, de har lidt ved systemet. Det var det
samme, finansministeren sagde. Jeg kan hel-
ler ikke se noget stødende i, at kreditorerne
får noget mere, end de kunne have fået ved
en likvidation; især er det jo meget mor-
somt, at for en gangs skyld får de små kre-
ditorer 100 pct.

Jeg var i sin tid tiltalt af, ja, i virkelig-
den overbevist om rigtigheden af professor
Thøger Niensens forslag, som altså nu duk-
ker op igen 14 år efter, men jeg er efterhån-
den nået til, at myndighedernes tilbagehol-
dende holdning måske har været ganske
velmotiveret. Det, som står tilbage som stø-
dende — her er jeg ganske enig med finans-
ministeren — er efter mit skøn den fordel,
aktiekøbere kan oppebære, og det er jo ikke
det, man lige kan læse på papiret; de må jo
dele med sælgerne og med kreditorerne; der
er en hel handel i sagen.

Hele spørgsmålet må anses for at være ret
kompliceret i sine virkninger, og især bliver
vel sondringen mellem det, man ønsker at
ramme, og de øvrige underskudsselskaber —
det spørgsmål, finansministeren også var
inde på — ret besværlig at drage. Man
skulle jo nødig ramme velbegrundede virk-
somhedsrekonstruktioner, og det har jeg et
ganske bestemt indtryk af at man meget let
kan komme til. På den anden side er proble-
met søgt klaret og er vel også klaret f. eks. i
Tyskland ved bløde principielle bemærknin-
ger, som så må praktisk fortolkes.

På det radikale venstres vegne kan jeg
tilsige en positiv holdning over for spørgs-
målet om en ændring i retning af, hvad for-
slagsstillerne ønsker, hvis vi ved en nærmere
undersøgelse finder, at dette hul i skattelov-
givningen, som jeg er enig i at man kan
kalde det, kan stoppes uden alt for uheldige
følgevirkninger.

Ømann: Efter det, den foregående ordfør-
er har sagt, må man jo tro, at dette er en
meget kompliceret affære, så kompliceret, at
vi nok på forhånd må opgive at gøre noget
ved den; det indtryk fik jeg i hvert fald. Det
tror jeg absolut ikke, men jeg tror, det er
nødvendigt at lave noget nytænkning her og
ikke tænke i de traditionelle baner.

Det er nødvendigt at se tilbage på, hvor-
for man fandt på at lave disse selskaber.

Det var vel, fordi der i samfundet skulle lø-
ses nogle opgaver, som den enkelte ikke
havde kapital til at løse, og så havde man
ideen om de mange bække små, der skulle
bidrage til at løse denne opgave, og så dan-
nede man et selskab. Det havde den konse-
kvens, at dette selskab fik ganske bestemte
pligter over for disse flinke indskydere — og
det medførte altså offentlighedskravet —
pligter over for dem, der indlod sig i trans-
aktioner med denne nydannelse, og at de
samtidig fik visse rettigheder i samfundet;
rettigheder til at kalde sig en juridisk selv-
stændig person.

Men hele denne tankegang er jo fuldstæn-
dig degenereret i den udvikling, der har
været i aktieselskabsformen i Danmark. Der
er jo ikke tale om en anonym beskyttelses-
værdig skare i det store antal tilfælde, som
flokkes om et sådant selskab, nej, der er tale
om en ganske snævre personkreds, og der er
tale om, at denne snævre personkreds har
interesse i at lave transaktioner med den
juridiske person. Når vi så får en meget høj
rente, når personbeskatningen bliver urime-
lig høj, og når samtidig selskabsbeskatnin-
gens regulering stagnerer fuldstændig, ja, så
er det da klart, at lysten vågner til at lave
disse transaktioner, og derfor har vi dybest
set en akut situation omkring hele dette
spørgsmål den dag i dag.

Jeg tror, at det ikke bare er et skatte-
spørgsmål, men et spørgsmål om hele aktie-
selskabslovgivningen, som har været disku-
teret under det foregående punkt på dagsor-
denen. Det siges jo beskedent i bemærkning-
erne til forslaget, at det kun er en lille del
af det, der skal til for at stoppe de nuvæ-
rende huller i skattelovgivningen, og her er
vel ment skattelovgivningen på selskabernes
område, for selv her er det beskedent.

De to ting, der påpeges, er væsentlige, de
er væsentlige, også fordi de er oppe i tiden,
og de er i og for sig allerede under drøftelse i
ligningslovudvalget.

Jeg kunne godt tænke mig at knytte et
par bemærkninger til det første spørgsmål,
hvor man uden videre går ud fra, at man
principielt vil opretholde den traditionelle
ret til at fradrage underskud. Ja, hvad er et
driftsmæssigt underskud? Af hvilken karak-
ter skal det være, for at samfundet skal be-
lønne det med, at det kan trækkes fra i
skat? Det er altså et hvilket som helst ikke